

A Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság Dr. Nádas György ügyvéd (4025 Debrecen, Széchenyi u. 11. I/10.) által képviselt **(felperes neve)** (felperes lakcíme) szám alatti lakos **felperesnek** - a Legfőbb Ügyészség Jogi Képviseleti Önálló Osztálya (1372 Budapest, Pf. 438., ügyintéző: Dr. Timár Anikó osztályvezető) által képviselt **Legfőbb Ügyészség** 1055 Budapest, Markó u. 16. szám alatti székhelyű **alperes** ellen jogviszony megszüntetésével kapcsolatos szolgálati jogviszonyból származó perben meghozta az alábbi

Í T É L E T E T :

A bíróság a felperes keresetét e l u t a s í t j a .

A bíróság kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100 712.-Ft, azaz egyszázezer-hétszázötvenkettő forint perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül a Nyíregyházi Törvényszékhez címzett, de a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál, 3 példányban benyújtandó fellebbezésnek van helye.

A bíróság tájékoztatja a feleket, hogy amennyiben a fellebbezési határidő lejárta előtt közösen kérik, a másodfokú bíróság a fellebbezésüket tárgyaláson kívül bírálhatja el, ha az csak a kamatfizetésre, a perköltség viselésére vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték, vagy az állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozik, csak az előzetes végrehajthatósággal, vagy a részletfizetés engedélyezésével kapcsolatos, vagy csak az ítélet indokolása ellen irányul.

INDOKOLÁS:

A felperes 1991. december 1. napjával kapott ügyészi kinevezést a Nyíregyházi Városi Ügyészséghez. 1992. december 16. napján a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Főügyészség Büntetőjogi Osztályának Gyermek- és Ifjúságvédelmi Csoportjához került áthelyezésre és ezzel egyidejűleg főügyészségi ügyészi kinevezést kapott. Szolgálati helye változatlanul hagyása mellett 2007. október 1. napjától a főügyészségen a Büntető Bírósági Ügyek Csoportjában BV ügyészi teendőket látott el.

A legfőbb ügyész a 2011. december 13. napján kelt *Szem. 17.178/502-I/2011.* számú intézkedésével a legfőbb ügyész, az ügyészek és más ügyészségi alkalmazottak jogállásáról és az ügyészi életpályáról szóló 2012. január 1. napjától hatályos 2011. évi CLXIV. törvény (a továbbiakban: Üjt.) 160. §-ának (1) és (2) bekezdésére hivatkozással ügyészségi szolgálati jogviszonyát 2012. június 30. napjával felmentés jogcímén megszüntette. Tájékoztatást adott ezzel egyidejűleg, hogy a felmentési ideje 2012. január 1. napjától kezdődik, megilleti három havi átlagilletménynek megfelelő összeg, valamint 2012. január 1. napjától 2012. június 30. napjáig terjedő időre arányos összegű cafeteria juttatásra jogosult. A felmentési okirat tartalmazta azt is, hogy jogosult a 2012. évre időarányosan járó és ki nem adott rendes szabadságának pénzbeli megváltására, mely címen bruttó 288 073.-Ft került részére kifizetésre.

A felperes a munkáltatói intézkedéssel szemben jogorvoslati lehetőségével nem élt.

2012. január 25. napján a *Főü. Szem. 17.178/504/2012.* számú munkáltatói intézkedéssel a felperes átsorolást kapott az Üjt. 1. számú melléklete szerinti 10. fizetési fokozatba, mely alapján az alapilletménye havi 606 980.-Ft, beosztási pótléka havi 78 320.-Ft-ra emelkedett.

A megszűnését követően a legfőbb ügyész 2012. június 14-én kelt *Szem. 17.178/503-I/2012.* számú intézkedésével 2012. július hó 1. napjától 2013. június 30. napjáig a Nyíregyházi Városi Ügyészségre kérelmére alügyészi kinevezést kapott. A kinevezési okirat szerint a I. fizetési osztály 4. fizetési fokozatába sorolták be, mely által a havi alapilletménye bruttó 391 600.-Ft-ban került meghatározásra.

A 2013. április 2. napján hatályba lépett, az egyes igazságügyi jogviszonyokban alkalmazandó felső korhatárral kapcsolatos törvénymódosításokról szóló 2013. évi XX. törvénnyel megállapított Üjt. 165/J. § (1) bekezdése alapján a felperes 2013. április 25. napján tett nyilatkozatot a legfőbb ügyész felé, melyben kijelentette, hogy nem kéri az ügyészi jogviszonyban történő további foglalkoztatását, hanem kéri a 12 havi átalány-kártérítés megállapítását. Ennek eredményeként a munkáltató 2013. május 16. napján a felperes bankszámlájára átutalt 8 223 600.-Ft átalány-kártérítést, mely a 12 havi átlagilletményének megfelelő összeg és a vonatkozó jogszabályi rendelkezések szerint járulégmentesen került kifizetésre.

A felperes meghatalmazással igazolt jogi képviselője útján keresettel fordult a bírósághoz, melyben kérte

- a 2012. július 1. napjától 2013. június 30. napjáig terjedő időre járó bruttó 4 065 060.-Ft munkabérekiesést, figyelembe véve azt is, hogy 2013. január 1. napjától címzetes fellebbviteli főügyészségi ügyészi címre lett volna jogosult,
- 2012. július 1. - 2013. június 30-ig három hétvégi ügyeletre járó díjazást, melyet - amennyiben a szolgálati viszonya fennállt volna az előző évek gyakorlatához hasonlóan - teljesített volna bruttó 657 372.-Ft összegben,
- szabadságmegváltás címén a részére kifizetett összeg és a címzetes fellebbviteli főügyészségi ügyészi cím alapján neki járó szabadságmegváltás összege közötti különbözetet, bruttó 372 020.-Ft összegben,
- a 12 havi átalány-kártérítés különbözeteként a címzetes fellebbviteli főügyészségi ügyészi címpótlék figyelembevételével további 12 x 88 536.-Ft, azaz 1 062 432.-Ft összeg megfizetését, valamint
- 96 alkalomra kiszállási költségtérítés címén 355 200.-Ft napidíj megfizetésére kötelezni az

alperest.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

A Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2013. november 19. napján (ítélet száma) számú ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 32 375.-Ft perköltséget.

Az ítélet indokolását az Üjt. 43. §-ára alapította, kifejtve, hogy a felperes nem kérte az ügyészégi szolgálati jogviszonyának jogellenes megszüntetésének megállapítását, ezért jogalap hiányában az alperesi munkáltatót nem terheli megtérítési kötelezettség sem az elmaradt illetmény, sem egyéb járandóság és felmerült kár tekintetében.

Kifejtette továbbá, hogy megalapozatlan a felperes hivatkozása a 32/2013. (VII.17.) AB határozatra, mivel az a bírásra vonatkozik, ugyanakkor alkotmányjogi panasz hiányában az ügyészégi jogállási törvényre vonatkozóan AB határozat nem született.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság a 2014. június 24. napján kelt (*másodfokú ítélet száma*) számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú határozat ellen a felperes felülvizsgálati kérelmet nyújtott be. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a 2015. szeptember 9. napján kelt (*kúriai végzés száma*). számú végzésével a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság (másodfokú ítélet száma) számú ítéletét a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (*elsőfokú ítélet száma*) számú ítéletére is kiterjedően hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

A Kúria végzésének indokolásában kifejtette, hogy a felperes a keresetpontosítása során a 33/2012. (VII.17.) AB határozaton túl keresete jogalapjaként az Üjt. 110. § (1)-(2) bekezdését, a 164. § (1)-(2) bekezdését és a 165/J. § (5) bekezdését jelölte meg, ennek ellenére az elsőfokú bíróság a keresetet nem ezen jogalapon, hanem az Üjt. 43. §-ában foglalt az ügyészi szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezménye iránt előterjesztett keresetként bírálta el. Előírta a megismételt eljárásra, hogy tisztázni szükséges, hogy a felperes az egyes kereseti igényeit mely jogszabályhelyre, milyen jogcímre alapítottan terjeszti elő, és erre vonatkozóan mi az alperes ellenkérelme a követelés jogalapját és összegszerűségét illetően. Kifejtette, hogy mindezek ismeretében kerül csak az elsőfokú bíróság abba a helyzetbe, hogy a Pp. 163. §-a alapján megállapítsa, hogy a fél mely tényállásai szorulnak bizonyításra, hogy a feleket tájékoztassa arról, hogy az anyagi jogszabályok alapján melyik félnek, mely tényállítást kell bizonyítania, és hogy a bizonyítás sikertelenségének mik a következményei.

A felperes a megismételt eljárásban az alperest kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az Üjt. 110. § (1) és (2) bekezdésére, a 164. § (1) és (2) bekezdésére, valamint a 165/J. § (5) bekezdésére hivatkozással. Kártérítési igény jogalapjaként továbbra is fenntartotta hivatkozását az Üjt. 105. §-ában, valamint az Mt. 166. § (1) bekezdésében foglaltakra is. A kereseti kérelmét összegszerűségében a korábbi nyilatkozatainak megfelelően tartotta fent az egyes jogcímeiken.

Az alperes továbbra is a kereset elutasítását kérte. Ellenkérelmében kifejtette, hogy az Üjt. 165/J. § (5) bekezdése szerint a felperesnek megfizetett 12 havi illetménynek megfelelő összegű átalánykártérítést a felmentés okán előállt vagyoni és nem vagyoni kár megtérítése céljából rendelte kifizetni a törvény, vagyis az elmaradt illetmény és egyéb járandóság, valamint más nem anyagi természetű hátrány ellentételezéseként. Álláspontja szerint a 165/J § (5) bekezdésében használt „ezt

meghaladó vagyoni kár" kifejezés nyelvtani értelmezése is erre utal.

A megismételt eljárás során a felperes kapott felhívást bizonyítási kötelezettségre abban a körben, hogy bizonyítsa, hogy kára következett be, ez az ügyészségi szolgálati jogviszonyának megszüntetésével okozati összefüggésben van, szükséges bizonyítania a kárának mértékét és bizonyítania azt, hogy ez a kára meghaladja a 12 havi átalány-kártérítésként kifizetett 8 223 600.-Ft-os összeget.

A felperes keresete **m e g a l a p o z a t l a n** az alábbiak szerint:

A bíróság a fenti tényállást a felperes keresetlevele, személyes nyilatkozata, a csatolt kinevezési és felmentési okiratok, az átalány-kártérítésről szóló megállapodás, valamint a (ügyirat száma) számú ügyben keletkezett iratok alapján állapította meg.

A bíróság a perben tényként kezelte, hogy a felperes felmentése az Üjt. 160. § (1) és (2) bekezdésén alapult, miszerint e törvény rendelkezéseit a rá irányadó öregségi nyugdíjkorhatárt 2013. január 1-jét megelőzően betöltött legfőbb ügyész helyettes és ügyész (a továbbiakban e §-ban együtt: ügyész) esetében a (2) és (4) bekezdésben foglalt eltéréssel kell alkalmazni, és ha az ügyész a rá irányadó öregségi nyugdíjkorhatárt 2012. január 1-jét megelőzően betöltötte, szolgálati viszonyát felmentéssel - végkielégítés, felmentési tilalom és korlát nélkül - kell megszüntetni; a felmentési idejének kezdő időpontja 2012. január 1., záró időpontja 2012. június 30., és az ügyész szolgálati viszonya 2012. június 30. napjával szűnik meg.

A társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 4. § (1) bekezdés b) pontja szerint az öregségi nyugdíj a meghatározott életkor elérése és a meghatározott szolgálati idő megnevezése esetén járó nyugellátás. A 18. § (1) bekezdés a) pontja szerint a társadalombiztosítási öregségi nyugdíjra jogosító öregségi nyugdíjkorhatára annak, aki 1952. január 1. előtt született, a betöltött 62. életév.

Mivel a felperes 1946-ban született, a fenti jogszabályok hatálya alá tartozott a munkáltatói intézkedés meghozatalakor. Ebből következően az alperes a hatályos jogszabályi előírásoknak megfelelően járt el, hiszen a törvényi rendelkezések értelmében ügyészségi szolgálati viszonyát meg kellett szüntetni.

A bíróság a felperes kereseti igényét a jogszabályi hivatkozásai tükrében vizsgálta az alábbiak szerint:

A felperes hivatkozása szerint az **Üjt. 110. § (1) bekezdése** akként rendelkezik, *az alügyészt és az ügyészségi fogalmazót határozatlan időre a legfőbb ügyész nevezi ki és menti fel.*

A **(2) bekezdés** szerint *az (1) bekezdéstől eltérően az ügyészségi szolgálati viszony helyettesítés vagy meghatározott feladat elvégzése céljából vagy legfeljebb egy évi időtartamra más célból határozott időre is létesíthető.*

Ezen jogszabályi hivatkozásnak megfelelően kapott a felperes egy évi határozott időre történő kinevezést 2012. július 1. napjától 2013. június 30. napjáig, mely jogszabályi rendelkezéseknek azonban a perben a felperesi kereseti kérelem elbírálásában relevanciája nem volt.

A felperes által hivatkozott **Üjt. 164. § (1) bekezdése** szerint, *ahol jogszabály legalacsonyabb*

ügyészi alapelletményt említ, azon illetményalapot kell érteni.

A **(2) bekezdés** szerint, ahol e törvény

- a) járási ügyészséget említ, helyi ügyészséget,*
- b) járási ügyészségi ügyészt említ, helyi ügyészségi ügyészt,*
- c) járási vezető ügyészt említ, helyi vezető ügyészt,*
- d) járási vezető helyettes ügyészt említ, helyi vezető helyettes ügyészt,*
- e) járási ügyészségi csoportvezető ügyészt említ, helyi ügyészségi csoportvezető ügyészt kell érteni 2012. december 31. napjáig.*

A bíróság álláspontja szerint ezen felperesi jogszabályi hivatkozásnak sem volt a perben jelentősége.

Megalapozottan hivatkozott ugyanakkor a felperes az **Üjt. 165/J. § (5) bekezdésére**, mely szerint, *ha az ügyész az (1) bekezdésben meghatározott nyilatkozatában nem kéri az ügyészi tisztségbe való visszahelyezését, a legfőbb ügyész intézkedik számára 12 havi illetményének megfelelő összegű átalány-kártérítés megfizetése iránt. Az ügyész ezt meghaladó vagyoni kárát bíróság előtt érvényesítheti.*

Ez a jogszabályi rendelkezés a 2013. április 2. napján hatályba lépett az egyes igazságügyi jogviszonyokban alkalmazandó felső korhatárral kapcsolatos törvénymódosításokról szóló 2013. évi XX. törvénnyel került az Üjt-be, mely törvény egyidejűleg hatályon kívül helyezte az Üjt. fentebb hivatkozott 160. §-át.

Tekintettel arra, hogy a felperes akként nyilatkozott, hogy nem kéri az ügyészi tisztségbe való visszahelyezését, a fentebb hivatkozottak szerint a legfőbb ügyész a felperes számlájára átutalta a 12 havi illetményének megfelelő összegű átalány-kártérítést, mely tény a felperes nem vitatott. Ezen jogszabályi rendelkezések alapján kellett a perben bizonyítania a felperesnek, hogy ezt az összeget meghaladóan van vagyoni kára.

Helyesen hivatkozott az alperes arra, hogy a kialakult a bírói gyakorlat ebben a körben a tekintetben, hogy „a jogszabály abban a körben egyértelműen fogalmaz, hogy a 12 havi illetmény átalány-kártérítés címén jár, ami a következetes ítélkezési gyakorlat szerint kompenzációs célt szolgál, vagyis szankció jellegű. Ebből következően csak az a jogi következtetés vonható le, hogy az átalány-kártérítés magában foglalja az érintett ügyész vagyoni és nem vagyoni kárát is.

Az elmaradt illetmény igénylésének törvényes feltételeit a törvény külön nevesíti egyrészt abban az esetben, amikor a bíróság állapítja meg a jogviszony jogellenes megszüntetését (Üjt. 43. §), másrészt amikor az ügyész szolgálati jogviszonyának helyreállítását kéri (Üjt. 165/J § (2) bekezdés). Ez utóbbi esetben azonban átalány-kártérítés megfizetéséről nem rendelkezik, vagyis kettős kifizetés ekkor sem valósul meg.

A Kúria szerint a jogalkotó szándéka nyilvánvalóan nem irányulhatott arra - a józan észnek megfelelő erkölcsös és gazdasági célt szolgáló jogértelmezés alapján -, hogy „a reparáció szempontjából hátrányosabb helyzetbe kerüljenek azok az ügyészek, akik a jogviszony helyreállítását kérték, mint azok, akik a továbbfoglalkoztatásukat nem igényelték”. (Kúria *Mfv.I.10.079/2015/4.*)

Ezt fejtette ki a Kúria az *Mfv.I.10.538/2014/6.* számú ítéletében is, mely szerint „a másodfokú bíróság jogellenesen állapította meg, hogy a 12 havi illetmény szerinti átalány-kártérítés teljes egészében a nem vagyoni hátrányok kompenzálására szolgál, és ezért a felperes ezt meghaladóan

igényelt 2 és fél millió forint vagyoni kára a 12 havi illetmény összegén felül jelentkezik. A Kúria szerint a felperesnek nincs az Újt. 165/J. § (5) bekezdésében foglalt 12 havi illetményt meghaladóan keletkezett, bizonyított vagyoni kára, amelyet az alperes megfizetni tartozna".

A felperes részletezte, hogy az ügyészi jogviszonya megszűnését követően 2012. július 1. napjától 2013. június 30. napjáig - a keresettel érintett időszak - alatt milyen mértékű illetményelmaradásban és egyéb részére ki nem fizetett juttatások elmaradása miatti vagyoni kárt szenvedett el, azonban megállapítható, hogy ezek együttes összege sem haladja meg a részére átalány-kártérítésként kifizetett 8 223 600.-Ft-os összeget. Ez alapján értékelte úgy a bíróság, hogy a felperes keresete megalapozatlan.

A bíróság szükségesnek tartja rámutatni az **Újt. 165/J. § (1) bekezdésében** írtakra is, mely szerint *ha az ügyész felmentésére az egyes igazságügyi jogviszonyokban alkalmazandó felső korhatárral kapcsolatos törvénymódosításokról szóló 2013. évi XX. törvénnyel hatályon kívül helyezett 160. § alapján került sor, vagy az ügyész ügyészségi szolgálati viszonya 2013. január 1. napja és az egyes igazságügyi jogviszonyokban alkalmazandó felső korhatárral kapcsolatos törvénymódosításokról szóló 2013. évi XX. törvény hatálybalépése között a rá irányadó öregségi nyugdíjkorhatár betöltése miatt szűnt meg, az ügyész az egyes igazságügyi jogviszonyokban alkalmazandó felső korhatárral kapcsolatos törvénymódosításokról szóló 2013. évi XX. törvény hatálybalépésétől számított 30 napon belül nyilatkozik a legfőbb ügyésznek arról, hogy kéri-e az ügyészi tisztségbe való visszahelyezését. A 30 napos határidő jogvesztő.*

Ennek annyiban van jelentősége, hogy a felperes ezen jogszabályi rendelkezések alapján kellett, hogy megtegye a jogszabály hatályba lépését követően a nyilatkozatát, amikor eldönthette azt, hogy kívánna-e a továbbiakban is ügyészként tevékenykedni vagy sem.

A **(2) bekezdés** szerint, *ha az ügyész az (1) bekezdésben meghatározott nyilatkozatában kéri az ügyészi tisztségbe való visszahelyezését, a legfőbb ügyész megteszi a törvény alapján szükséges további intézkedéseket, valamint intézkedik az ügyész elmaradt illetményének (egyéb járandóságainak) megtérítése iránt az egyes igazságügyi jogviszonyokban alkalmazandó felső korhatárral kapcsolatos törvénymódosításokról szóló 2013. évi XX. törvénnyel hatályon kívül helyezett 160. § (4) bekezdése alapján kifizetett átlagilletmény beszámítása mellett. Nem kell megtéríteni az illetménynek (egyéb járandóságnak) azt a részét, amely máshonnan megtérült.*

Ahogy azonban a jogszabály szövegéből is kiolvasható, ebben az esetben a visszahelyezést kérő ügyészt nem illeti meg az (5) bekezdésben szabályozott 12 havi illetménynek megfelelő összegű átalány-kártérítés.

Összefoglalva tehát az állapítható meg, hogy a 2013. évi XX. törvénnyel rendezésre került az, hogy az ügyészi felmentésre a 160. § alapján jogellenesen került sor, mely alapján két választási lehetőség állt az ily módon felmentett ügyészek előtt. Az egyik szerint kéri az ügyészi tisztségbe való visszahelyezését, melynek eredményeként kifizetik részére az elmaradt illetményét, míg a második esetben megkapja a 12 havi átalány-kártérítést a jogviszony megszűnésekor, azaz 2012. június 30. napján irányadó illetménye alapján.

Mindezek alapján a felperes esetében, aki nem kérte az ügyészi tisztségbe való visszahelyezését, nincs jelentősége annak, hogy 2012. július 1. napja után alügyészként dolgozott-e még, őt visszafoglalkoztatták-e vagy sem, ugyanis a felperes a legfőbb ügyésznek tett nyilatkozata értelmében nem kívánt élni a törvény adta lehetőséggel, nem kívánta az ügyészi tisztségbe való

visszahelyezését, így az általa kártérítésként követelt jövedelemtől saját döntése folytán esett el.

Mivel a felperes korábban nem élt keresettel a jogviszonyát megszüntető intézkedéssel szemben, ezért jelen perben a jogellenes megszüntetés jogkövetkezményeinek alkalmazására nem kerülhet sor, csak és kizárólag a 165/J. § (5) bekezdésének alkalmazására.

A jogszabály rendelkezéseiből következően tehát, ha a felperes akként nyilatkozott volna, hogy kéri az ügyészi tisztségbe való visszahelyezését, a legfőbb ügyésznek intézkedési kötelezettsége lett volna az elmaradt illetményének megtérítése iránt. A felperes ebben az esetben került volna abba a helyzetbe, hogy kérje az alügyészi és az ügyészi beosztása közötti illetmény-különbözetét, valamint igényelje az egyéb elmaradt juttatásait, járandóságait, amelyre jogszabályi lehetőség alapján megnyílt volna a kifizetési lehetősége is.

Megalapozatlan volt a bíróság álláspontja szerint a felperes azon hivatkozása, mely szerint a következőes bírói gyakorlat szerint az átalány-kártérítés elsősorban a nem vagyoni károk kompenzációjaként szolgál, és hogy e tekintetben az alperes által hivatkozott Kúriai ítélet ellentmond saját korábbi gyakorlatának, mely e körben következőes.

A bíróság e körben azt hangsúlyozza, hogy az új Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény az átalány-kártérítés fogalmát már nem ismeri, ez csak a korábban hatályos munka törvénykönyve és egyéb jogviszonyokkal kapcsolatos jogállási törvények tartalmazták. Abban az időben a 12 havi (vagy egyéb mértékű) átalány-kártérítés valóban elsősorban a nem vagyoni károk kompenzációjaként szolgált, mintegy szankciós jelleggel sújtva a jogellenes munkáltatói intézkedést. Jelen helyzetben azonban az Üjt. 165/J. § (5) bekezdése a törvényi rendszerben való elhelyezkedése alapján is nem az egyébként jogellenes munkáltatói intézkedéshez kapcsolódó fizetési kötelezettséget szabályozza, hanem a 2013. évi XX. törvénnyel hatályon kívül helyezett 160. § alapján megszüntetett ügyészségi szolgálati jogviszonyok rendezésére. Ennek keretében a fentiekben kifejtettek szerint csak a szerint tesz megkülönböztetést a jogalkotó, hogy az ügyész kéri-e a visszahelyezését vagy sem, mely utóbbi esetben rendeli az átalány-kártérítés megfizetését a legfőbb ügyésztől. Ennek a juttatásnak a rendeltetése a korábbi törvényi rendelkezéstől és Kúriai gyakorlattól eltérően már más.

Rámutat a bíróság arra is, hogy az Üjt. 43. § (4) bekezdése rendelkezik az egyébként jogellenes jogviszony megszüntetéséről, melynek esetén, ha az ügyész az eredeti munkakörbe való visszahelyezését nem kéri, vagy a bíróság mellőzi az ügyész eredeti munkakörbe történő visszahelyezését, az ügyészségi szolgálati viszony a jogellenességet megállapító határozat jogerőre emelkedésének napján szűnik meg. Ilyen esetben a bíróság a munkáltatót a (3) bekezdésben foglaltakon túl az eset összes körülményeinek, így különösen a jogsértés és annak következményei súlyának mérlegelésével az ügyész legalább két, legfeljebb tizenkét havi illetményének megfelelő összeg megfizetésére kötelezi. A (3) bekezdés rendeli megtéríteni az ügyész elmaradt illetményét, továbbá a jogviszony jogellenes megszüntetésével összefüggésben felmerült kárát.

Ezzel hangsúlyozza azt a bíróság, hogy jelen esetben, mivel a 165/J. §-a alkalmazandó, így a felperes ügyészségi szolgálati jogviszonya továbbra is 2012. június 30. napjával szűnt meg, és az ehhez kapcsolódó jogellenesség folytán a felperes a 12 havi átalány-kártérítés megfizetését kérte, melyet meghaladóan illetmény-különbözetre nem jogosult.

A bíróság mindezek alapján mellőzte a bizonyítást abban a körben, hogy a felperes ténylegesen mikor lett volna jogosult címzetes fellebbviteli főügyészségi ügyészi cím elnyerésére és ehhez

kapcsolódóan a magasabb mértékű beosztási pótléokra, mint ahogy annak bizonyítását is, hogy ténylegesen az egy év alatt hány ügyeletet látott volna el, illetve hány kiszállást teljesített volna. A bíróság ez utóbbi jogcímen előterjesztett kártérítéssel kapcsolatban azért megjegyzi, hogy a kiszállások napjára járó napidíj ténylegesen költségtérítés, mely azok tényleges felmerülése esetén illette volna meg csak a felperest, ezek hiányában azonban nem.

Ugyancsak mellőzte a bíróság mindezek alapján a szabadságmegváltás címén előterjesztett kereseti igény összegszerűsége vonatkozásában a tényállási részletezést és a bizonyítást a fentebb kifejtettek miatt.

Hivatkozott még a felperes az **Üjt. 105. §-ában** írtakra, mely szerint *az ügyészségnek az ügyésszel szemben az ügyészségi szolgálati viszonyból eredő kártérítési felelősségére, illetve sérelemdíjra kötelezettségére és a kártérítés, illetve sérelemdíj megfizetése iránti igény érvényesítésének rendjére, a munka törvénykönyvének a munkáltató kártérítési felelősségére, illetve a sérelemdíjra kötelezettségére vonatkozó szabályait kell megfelelően alkalmazni.*

Ehhez kapcsolódott az **Mt. 166. §-ára** való hivatkozása is a felperesnek, mely szerint *a munkáltató köteles megtéríteni a munkavállalónak a munkaviszonnal összefüggésben okozott kárt.*

E körben a bíróság szintén utal a fentebb kifejtettekre, melyből kiemeli, hogy a 105. § az Üjt. XI. fejezetében „A kártérítési felelősség és a sérelemdíjra jogosultság” cím alatt került meghatározásra, míg a jelen perben alkalmazott 165/J. § (5) bekezdése a XVII. fejezet „Záró rendelkezések” alatt. A bíróság ezt ismételtelen csak azért hangsúlyozza, hogy szemléltesse, hogy a 165/J. § a törvény kivételes rendelkezése, és csak és kifejezetten a 2013. évi XX. törvénnyel hatályon kívül helyezett 160. § jogkövetkezményeiként alkalmazható, melynek keretében kártérítésre csak az itt szabályozott mértékben kerülhet sor.

Megjegyzi a bíróság ugyanakkor azt is, hogy a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény hatályba lépésével összefüggő átmeneti rendelkezésekről és törvénymódosításokról szóló **2012. évi LXXXVI. törvény (Mth.) 7. §-a** szerint a kártérítési felelősségre a károkozó magatartás, ha ennek időpontja nem állapítható meg, a kár bekövetkezésének időpontjában hatályos rendelkezések az irányadók. Tekintettel arra, hogy a felperes által hivatkozott alperesi károkozó magatartás a jogellenes felmentés közlése volt, amely 2011. december 13-án történt, így az akkor hatályos régi Mt. kártérítési felelősségre vonatkozó szabályai az irányadók, nem pedig az új Mt-é.

A bíróság a perköltség felől a polgári perrendtartásról szóló **1952. évi III. törvény (Pp.) 78. § (2)** alapján határozott, és kötelezte a perveztes felperest az alperesnek a perrel felmerülő költségeinek a megfizetésére. Ennek mértékének megállapítása során a bíróság megalapozottnak tartotta az alperesnek az útiköltség címén igényelt 21 448.-Ft/tárgyalási nap költségét. A perben tartott összesen négy tárgyalás alapulvételével ez 85 792.-Ft-ot tesz ki.

Megalapozatlannak ítélte ugyanakkor a bíróság az ügyvédi költségekről szóló **32/2003. (VIII.22.) IM rendelet** alkalmazását, tekintettel arra, hogy az alperes képviselőjét nem ügyvéd, illetve jogtanácsos látta el. Mindezek alapján az alperesi képviselő részére a 3 730.-Ft-os napidíjat állapította meg a bíróság - szintén a négy tárgyalási nap alapulvételével - összesen 14 920.-Ft összegben. A teljes perköltség így az ítélet rendelkező részében megállapított 100 712.-Ft.

A perben a feleket a **6/1986. (VI.26.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés f) pontja** alapján tárgyi költségfeljegyzési jog kedvezménye illette meg. A felperes munkavállalói költségkedvezménye

folytán az állam által előlegezett illetéket az állam viseli.

A jogorvoslati jogról való tájékoztatás a **Pp. 233.** és **256/A. §-án** alapul.

Nyíregyháza, 2016. március 2.

Az aláírásban akadályozott Tóth Miklós és Fónagy Sándorné ülnökök helyett is:

Dr. Tass Edina
a tanács elnöke